

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”.

GAL. 1:8.

No. 23.	Abonnementsprijs per jaar:	3e Jaargang
1 Dec.	Nederland f 1,80, België fr. 4,50, Amerika \$ 1,00.	1898.

REDEVOERING,

door President JOSEPH F. SMITH.

De volgende redevoering werd gehouden door President Joseph F. Smith in den Tabernakel te Salt-Lake-City, op Zondag namiddag, 31 Juli 1893.

Ik ben verblijd de getuigenissen van de waarheid te hooren, zooals zij gegeven zijn door degenen, die van tijd tot tijd geroepen worden om tot ons te spreken. Wij hebben gehoord aangaande het Evangelie, dat in den vreemde gepredikt wordt aan de kinderen der menschen, en ook aan degenen die uit de natien der aarde vergaderd zijn tot deze valleien, en die de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen uitmaken. Het is dit eeuwige Evangelie van waarheid (hersteld in deze bedeeeling door tusschenkomst van een geïnspireerd man, een Profeet van den levenden God) dat wij aan het volk van de wereld aan te bieden hebben. Het heeft vele kenmerkende hoedanigheden, die het onderscheiden van de evangeliën, die geleerd worden door de gehuurde predikanten in de wereld. Zooals Broeder A. P. Kesler ons gezegd heeft, is het Evangelie, dat Jezus leerde, een Evangelie van daden, en niet een evangelie van woorden. Het was inderdaad een Evangelie van handelen. Het vereischte onbegrensd geloof en gehoorzaamheid aan de geboden van God. Het vereischte dit niet alleen, maar het vereischte het geheele hart en ziel des menschen — zijn geheele wezen. De Zaligmaker leerde dat hij die zocht zijn leven te behouden, het zoude verliezen, terwijl hij die gewillig was zijn leven voor de zaak van waarheid neer te leggen, het zoude vinden. Jezus zeide tot Zijne discipelen dat zij niet degenen moesten vreezen die het lichaam konden dooden, maar Hem die macht had beide lichaam en ziel in de hel te werpen. Hij leerde het volk, dat Hij niet op aarde was om Zijn eigen wil te doen, maar dat Hij hier uitdrukkelijk was om Zijns Vaders

wil te doen. Hij vergeleek dengene die Zijn woord hoorde en het niet deed, met een dwaas man, die zijn huis op het zand gebouwd had, dat nederviel toen de stormen kwamen en de winden huilden en op het huis aanvielen, want het was op het zand gebouwd; doch hem, die het woord hoorde en het deed, vergeleek Hij met een man die zijn huis op de steenrots bouwde, en de stormen en de winden konden het niet van zijne fondamenteu bewegen, want het was op de steenrots gebouwd. Dit is een van de voornaamste onderscheidende hoedanigheden tusschen de leer van Jezus, of van de Heiligen der laatste Dagen, en de leeringen die door mannen geleerd worden, welke voor loon prediken en godsdienst leeren voor geld. Ik hoorde zelf een van deze verhevene predikers der laatste dagen, een evangelist genoemd, in plechtige woorden vóór een vergadering van meer dan 8,000 menschen verklaren, dat het niet de werken waren die den mensch zalig zouden maken; het was niet gehoorzaamheid aan dit gebod of aan dat gebod; het was niet de aanneming van deze verordening of die verordening die de wereld zoude zalig maken; want deze, beweerde hij, waren alleen uitwendige werken, welke ontworpen waren om het geweten te bevredigen. Hij zeide, dat er slechts één ding noodzakelijk was, dat slechts de inspanning des geestes vereischt, en dat was, dat wij moeten gelooven in den Heere Jezus Christus, en wij zouden zalig worden. Het was niet noodzakelijk om gedoopt te worden; het was niet noodzakelijk om de handen op te leggen voor de gave des Heiligen Geestus; het was niet noodzakelijk om door eenigen vorm van bevestiging te gaan. Deze waren alleen vormen en waren niet noodzakelijk. Het eenige noodige ding was, geloof in den Heere Jezus Christus.

De Heiligen der laatste Dagen willen de wereld herinneren, dat er in de heilige Schriften geschreven staat: „Gij gelooft, dat God een eenig God is; gij doet wel: de duivelen gelooven het ook, en zij sidderen”. Doch zullen wij zeggen, dat de Satan alles volbracht heeft dat noodzakelijk is voor de zaligheid? Want hij gelooft; wij hebben er schriftelijk bewijs voor. Hij nam den Zoon van God mede en toonde Hem al de koninkrijken der wereld, en hunne heerlijkheid, en zeide, „Al deze dingen zal ik u geven, indien gij, nedervallende, mij zult aanbidden”. Waarom deed hij dit? Omdat hij geloofde, dat Jezus de Christus was, de Zoon van den levenden God. Maar hij werd niet zalig door dit geloof, en hij zal niet verheven worden in de tegenwoordigheid des Heeren; want terwijl hij gelooft, is hij toch in zijn hart in opstand tegen God en Zijne waarheid. Terwijl hij in zijn hart gelooft, en siddert, verwerpt hij de waarheid en de dingen die nodig zijn voor de zaligheid. Daarom blijft hij, en zal voortgaan te blijven, Beelzebub, Verderfenis, de vader der leugenen; en al degenen die in zijne voetstappen volgen, door te gelooven en die toch de vereischten des hemels verwerpen, zullen zijne dienstknechten worden, de zonen der verderfenis.

Deze zijn sommige dingen welke het Mormonisme onderscheiden

van de godsdiensten der wereld -- het Evangelie van Christus van de evangeliën der menschen -- de leeringen van de Ouderlingen van Israël van de leeringen der loontrokkenden. Wij zeggen tot u, gij moet niet alleen gelooven, maar gij moet gehoorzamen en de dingen doen, die Hij gebiedt. Gij moet dat niet alleen doen, maar gij moet uw hart, uwe liefde en uw gheele ziel met een gewillig gemoed aan God geven. Gij moet uwen wil opgeven voor den wil van den Vader, en gij moet alle dingen doen, die Hij van uwe handen vereischt, indien gij zaligen verheven wilt worden in Zijne tegenwoordigheid. Dit is het verschil tusschen het Evangelie des levens, dat eene kracht Gods is tot zaligheid, en de evangeliën van menschen, die als klinkend metaal of eene luidende schel zijn. Het is de waarheid, die zalig zal maken. Het is gehoorzaamheid aan de waarheid, die ons nader tot God zal brengen en tot de genieting van Zijnen Geest. Er is geen andere weg aangewezen, geen ander plan ontworpen, door hetwelk de mensch terug kan keeren in de tegenwoordigheid van God en bij Hem verheffing kan verkrijgen, dan alleen door dit Evangelie van eeuwigdurende waarheid, hetwelk in deze bedeeeling tot de aarde hersteld is door den Profect Joseph Smith, door de bediening van engelen, en door de afdaling van God zelf en Zijn Zoon Jezus Christus om de aarde te bezoeken.

Het is niet alleen noodig voor het leven en de zaligheid dat wij het Evangelie ontvangen en gehoorzaamd hebben, maar nu wij de ontvangers geworden zijn van de gaven en zegeningen daarvan, wordt het onze plicht, in zoo verre als wij gewaarschuid zijn geworden, ook onzen buurman te waarschuwen. Dit is niet slechts geoorloofd, het is eene verplichting die op ons rust. Indien wij de waarheid hebben, zouden wij dienstig moeten zijn in de handen van God, zoover als wij gelegenheid hebben, om die waarheid aan anderen mede te deelen, dat inzoover als eenigen door gehoorzaamheid aan de waarheid verlost zijn geworden van de macht des doods en uit het bereik van Satan, zij zaligmakers zullen worden op den Berg Zion en zij zouden het voordeel van de kennis die God hun gegeven heeft, moeten voortplanten in hen die nog in duisternis zitten, opdat ook zij zalig mogen worden. Hij die een talent ontvangen heeft en er niet op die wijze mee zal woekeren en het niet zal gebruiken voor het voordeel van het menschedom, is gelijk aan hem wien het eene talent was toevertrouwd, die het inpakte en het in de aarde begroef, opdat het mocht bewaard blijven totdat de Meester terugkeerde, toen hij het opgroef en zeide. „Heere! ik kende U, dat Gij een hard mensch zijt, maaiende, waar Gij niet gezaaid hebt, en vergaderende van daar, waar Gij niet gestrooid hebt; en bevreesd zijnde, ben ik heengegaan, en heb Uw talent verborgen in de aarde: zie, Gij hebt het Uwe”. Dan zal er tot hem gezegd worden, „Gij booze en luie dienstknecht! gij wist dat Ik maaide, waar Ik niet gezaaid heb, en van daar vergadere, waar Ik niet gestrooid heb; zoo moest gij dan Mijn geld den wisselaren gedaan hebben, en Ik, komende,

zou het Mijne wedergenomen hebben met woeker". Hij die de waarheid heeft en in zijn hart begraaft, en niet ijverig is in het trachten om anderen tot eene kennis der waarheid te brengen, is een onnutte dienstknecht; hij volbrengt zijne roeping niet, noch doet hij zijnen plicht. En hij zoude gewillig moeten zijn om dit te doen zonder geld en zonder prijs, en zonder verwachting van eene aardsche belooning. Hij zoude gewillig moeten zijn, omdat hij de zielen der menschen lief heeft, en omdat hij de heerlijke gave welke hij ontvangen heeft, op prijs stelt; en hij is verlangend dat al zijne natuurgenoeten die paarl van groote waarde ook mochten ontvangen, welke hij zelf ontvangen heeft.

Wij leeren dat de menschen niet alleen in den Heere Jezus Christus moeten gelooven, maar dat zij ook zouden gelooven in Zijnen Vader, en in den Heiligen Geest. Geloovende in dezen, moeten zij zich van hunne zonden bekeeren. Dit vereischt pogingen van de kinderen der menschen. De bekeering van zonden is niet alleen het willen. De mensch heeft zijne lage lusten, zijne slechte begeerten en zijne vleeschelijke wellusten op te offeren, om de zonden te verzaken. En de menschen, die zich niet willen bekeeren, kunnen niet zalig worden, ofschoon zij zoo vurig mogen gelooven als de duivel gelooft; want hij gelooft, en niet alleen dat, maar hij weet; toch wil hij datgene niet doen, wat God vereischt. Wat volgt na de bekeering? Wij moeten volgen in de voetstappen van Jezus Christus; wij moeten het werk doen, dat Hij deed. Wat werk heeft Hij gedaan? Het allereerste dat Hij deed, toen Hij aan het werk ging om de zending te vervullen, waarvoor Zijn Vader Hem in de wereld gezonden had, was Johannes op te zoeken, die gekomen was om den weg te bereiden voor Zijne komst. Hij ging tot Johannes om gedoopt te worden. Johannes weigerde Hem eerst, zeggende dat hij noodig had van Hem gedoopt te worden. Doch Jezus zeide: „Laat nu af; want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen". Hij deed alleen, wat Hij verlangde dat anderen zouden doen, en daarom werd Hij van Johannes gedoopt. Hij werd begraven in het water door iemand, die autoriteit van God had om te doopen; en terwijl Hij opklom uit het water werden de hemelen geopend; en de Heilige Geest, in den vorm van eene duif, daalde uit de hemelen op Hem, en eene stem kwam uit de hemelen, zeggende, „Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in den welken ik mijn welbehagen heb". Toen ging Jezus voorwaarts en riep Zijne discipelen en Hij leerde hun — wat? Leest zijne heerlijke bergrede. Zij moesten goed voor kwaad doen; zij moesten elke lage lust van hunne natuur, elke verkeerde neiging van hunne harten opofferen; zij moesten anderen niet vervolgen omdat zij hen vervolgden; zij moesten bidden voor degenen, welke hen geweld aandeden; zij moesten zoeken om goed te doen aan alle menschen, de geboden van God gehoorzamen, en de dingen doen die Jezus deed, en die Hij gebod.

Dit is het ware Evangelie. Het is de kracht Gods tot zaligheid. Willen wij het ontvangen? Indien niet, zoo zullen wij verworpen

worden; of indien wij het gedeeltelijk verwerpen, dan zullen wij schuldig zijn aan het breken van de geheele wet; want wij zullen niet bevoegd zijn de heerlijkheid van God in te treden of in de woningen, die bereid zijn voor de rechtvaardigen, in te gaan, totdat wij gewillig zijn de waarheid te ontvangen, de geheele waarheid en niets dan de waarheid en er bij blijven, hetzij wij eene aardsche belooning hebben of niet.

Terwijl ik dezen namiddag naar de broederen luisterde, werd ik geleid om na te denken over sommige van onze vrienden, die heen zijn gegaan. Wanneer wij terugzien en denken aan President Young, Heber C. Kimball, Willard Richards, George A. Smith, Orson Pratt, Parley Pratt, President John Taylor, Erastus Snow en de duizende getrouwe, dappere Heiligen van God die door de vervolgingen gegaan zijn in Ohio, in Missouri en in Illinois en die herhaaldelijk van hunne huizen verdreven werden en ten laatste in de wildernis, met geen wetenschap, behalve de beloften van den Heiligen Geest in hunne harten, dat zij immer eene rustplaats zouden vinden voor hunne vermoeide voeten, verdreven van hunne woningen, hunne bloedverwanten en hunne vrienden, met het benevelste vooruitzicht in de wereld, zoover als de menschelijke kennis of voorkennis aanging, of zij ooit eene haven der ruste zouden vinden, maar zij strompelden met vermoeiden stap voort over de prairiën, maar met ongeschokt vertrouwen in God en onwankelbaar geloof in Zijn woord. Wanneer wij terugzien en aan die voorvallen denken, kunnen wij de getrouwe mannen en vrouwen, die deze doorgemaakt hebben, niet vergeten. Zij werden niet afvallig; zij keerden zich niet van de waarheid. Hoe harder de beproeving, hoe moeilijker de reis, hoe grooter de struikelblokken, des te vaster en beslistere waren zij. President Young leidde, onder den invloed van den Geest van God, dit volk weg van de dichtbewoonde gedeelten van ons land tot in deze eens kale en eenzame woestenijs, waar de Heere wist, wat Hij had weggelegd voor Zijn volk, maar wat niemand onzer voorzag. Ik kan niet gelooven dat de geheele waarheid, zooals wij ze vandaag zien, ooit vóór iemand van degenen die ons hier leidden, opdaagde tot op de tijd van hunne komst. Ik geloof dat zij beter bouwden dan zij wisten. Ik geloof dat zij stap bij stap door de macht van God geleid werden en dat zij voorschrift op voorschrift, regel op regel geleerd werden. Op deze manier beproefde Hij hunne standvastigheid en hunne toewijding. Hij beproefde hen tot den dood; ja, en zelfs over den dood; want de dood zoude voor velen zoet geweest zijn; het zoude vredevolle, gelukkige rust geweest zijn, vergeleken met den zwaren arbeid en moeite, die zij te verduren hadden. Niet-tegenstaande bracht de Heere ons hier. Maar Hij moest toelaten, dat de macht van onze vijanden in het werk gebracht werd, om ons hier te krijgen. Indien de Profeet Joseph Smith of President Brigham Young het volk had opgeroepen om hunne vredevolle woningen en hunne gelukkige omgevingen te verlaten, om in deze woestijn te komen, geloof ik niet dat hij een uit de honderd

gevonden zou hebben, die gewillig zoude geweest zijn om op te offeren wat zij toen genoten, met geloof dat zij hunnen toestand zouden verbeteren of dat zij door zoo te doen het doel van den Almachtige zouden vervullen. Zij waren allen menschelijk; zij waren omringd met vele zwakheden en onvolmaaktheden, en waren te kort van gezicht om te voorzien wat God voorzag. Nu zijn wij hier, en zien wat volbracht is geworden, inderdaad „wat God gedaan heeft”. Hij heeft de onvruchtbaarheid van de aarde weggenomen en heeft haar vruchtbaarheid gegeven en aan ons voorspoed in ieder opzicht. Zullen wij dit alles waardeeren als eene gave van God aan ons en zullen wij het op de rechte manier gebruiken? Zullen wij ons des Heeren herinneren in den overvloed van Zijne gaven tot ons? Want Hij heeft het niet alleen een plicht gemaakt, dat wij ge'oof zouden hebben, en bekeeren, en gedoopt worden, en ons zelf rein en onbesmet houden van de wereld, maar Hij heeft een ander klein vereischte aan ons gesteld, om ons tevens te toetsen en ons te beproeven, om te zien of wij gewillig zijn, Hem eerder te gehoorzamen dan de neigingen van onze eigene zinnen op te volgen. Hij heeft vereischt, dat een tiende van onze inkomsten aan Hem gegeven zal worden, als een tiende, voor het werk der bediening, voor het bouwen van tempelen, voor de verspreiding van het Evangelie, voor het vergaderen van de armen en voor het onderhoud van de weduwen en de weezen, voor de ouden en de ongelukkigen. Wij hebben een tiende van dat wat wij jaarlijks verkrijgen, te geven in het voorraadhuis van den Heere, opdat de Heere middelen moge hebben in Zijn voorraadhuis, waarmede Zijn werk op aarde volbracht kan worden. Willen wij het doen? Willen wij den Heere gehoorzamen? Indien niet, zullen wij de gevolgen vroeg of laat moeten lijden. De Heere is onafhankelijk van ons. Hij heeft geen gunsten van ons te vragen. Wat Hij ook van ons vraagt is ontworpen voor onze begunstiging en zegen en niet voor Hem. Hij zoekt geen voordeelen van onze handen; maar Hij zoekt onze gehoorzaamheid aan de wetten en geboden, welke Hij ons gegeven heeft, zoodat wij bevoordeld mogen worden. Indien Hij onze tienden en onze vastegaven verlangt, is het opdat wij het beginsel van opoffering mogen leeren, dat wij niet begeerig mogen worden, of zelfzuchtig, of inhalig, of verdiept zijn in onze aardsche bezittingen, maar dat wij gewillig mogen zijn om vrijelijk mede te deelen van datgene, wat de Heere ons gegeven heeft, voor de voltooiing van Zijn tijdelijk werk. Indien wij tekort komen in deze dingen, zullen wij te kort komen in ons rentmeesterschap, en God zal het van onze handen vereischen.

Moge de Heere ons helpen om onzen plicht te doen in alle dingen, is mijn bede. Amen.

Twee Zions.

Toen Abraham als een verbanning voor eene gewetenzaak naar Egypte trok, hield hij stil in het land der Kanaänieten en bouwde een altaar, want God was aan hem verschenen en beloofde hem het land waar hij stond, als eene eeuwige bezitting. Toen de groote Patriarch Egypte verliet, keerde hij naar Kanaän terug, en voor drie geslachten woonden zijne nakomelingen in het Land van Belofte, totdat zij er door hongersnood uitgedreven werden. Gedurende de Egyptische slavernij vermenigvuldigden zij buitengewoon snel en toen de Heere ten laatste besloot om Zion te verlossen, had hij een groot volk terug te leiden.

Het was een wonderbare uittocht. De wonderen begonnen toen de wolk en de vuurkolom kwamen als een van den hemel gezonden gids. Op het gebod van Mozes scheidden de wateren der Roode Zee zich, om den Israëlieten toe te laten er met veiligheid door te gaan en sloten zich wederom voor de verwoesting van hunne vijanden. Manna en kwartels werden hun dagelijksch verschaft voor voedsel. Zij hoorden de stem van God en zagen de openbaringen van Zijne macht. Toen zij eindelijk gereed waren om Kanaän binnen te gaan en in bezit te nemen, was de Heere nog met hen. Hij vocht hunne veldslagen en bracht hen in het beloofde land, daar Hij hen met eene machtige hand en uitgestreken arm uit Egypte verlost had.

Toen Joseph Smith, de hedendaagsche Profeet, voor het eerst Missouri bezocht in het jaar 1831, openbaarde de Heere dat het westelijke Zion zoude vastgesteld worden te Independence, Jackson Graafschap, en onder het bestuur van den Profeet werd een gebed van inwijding gesproken. Velen van de leden der Kerk begonnen onmiddellijk van het Oosten te verhuizen, vestigden zich in het land en maakten zich gereed om de stad en den tempel te bouwen. Hunne reis was vergezeld met vele moeielijkheden, en de openbaring van goddelijke gunst was zelden uitwendig, maar bestond hoofdzakelijk in de tegenwoordigheid van den Heiligen Geest.

Deze pioniers kwamen niet in Missouri als een overwinnend leger, zooals de Israëlieten in Kanaän gekomen waren, doch zeer spoedig werd een overwinnend leger door hunne vijanden tegen hen opgericht en een oorlog begon, die zoo hevig werd, dat de Heiligen in 1834 verdreven werden van het Jackson Graafschap over de Missouri Rivier in het Clay Graafschap. In 1836 werden zij verzocht nog verder te verhuizen, en in 1839, nadat de staat door het bloed van martelaren onteerd was geworden, werden de Heiligen, die gebleven waren, verdreven. Zij werden genoodzaakt te vluchten van hunne woningen en het land waarop zij gehoopt hadden te wonen tot Jezus komt, en toch leden zij gevangenschap, hoon en moord, zonder een woord van klacht.

Op het oogenblik is de ligging van beide, het Oude en het

Nieuw Jeruzalem bezet door vreemdelingen. Israël is nog niet naar huis vergaderd geworden, en de Heiligen der laatste Dagen wachten nog voor vergunning om terug te gaan naar Missouri. Maar de dag is nabij wanneer de Heere deze plaatsen zal teruggeven aan hunne rechtmatige eigenaars, en dan zullen er openbaringen van goddelijke macht zijn, gelijk aan die welke aan het vroegere Israël getoond werden, vereenigd met de oprechtheid, de deugd en het onwankelbaar geloof van degenen, die Zion zochten op te richten in deze bedeeeling. *The Juvenile Instructor.*

Notitie van Conferentie.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Rotterdamsche Afdeeling zal gehouden worden op Zondag 11 December. In den voormiddag om 10 uur zal er eene vergadering plaats hebben in het lokaal, 73 Linker Rottkade, en des avonds om 6 uur zal er eene vergadering gehouden worden in het lokaal Caledonia, 41 Haringvliet N. Z., beide te Rotterdam.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Amsterdamsche Afdeeling zal gehouden worden op Zondag 18 December, in het lokaal no. 109—111, De Wittenstraat, Amsterdam. Er zullen drie Vergaderingen gehouden worden, namelijk: des voormiddags te 10 uur, 's namiddags te 2 uur en des avonds ten 7 uur.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling R. Jans is van zijne werkzaamheden in de Rotterdamsche Conferentie ontslagen en beroepen om in de Groninger Afdeeling te werken.

Ouderling P. J. Graven is van zijnen arbeid in de Rotterdamsche Conferentie ontslagen en beroepen om in de Amsterdamsche Afdeeling zijne zending voort te zetten.

Ouderling A. Van Dam is ontslagen van zijnen arbeid in de Amsterdamsche Conferentie en is beroepen om in de Rotterdamsche Afdeeling zijne werkzaamheden voort te zetten.

Aphorismen.

Van alle aardse muziek reikt het slaan van een met liefde vervuld hart het verst in den hemel.

Houdt uw hoofd koel opdat gij recht moogt zien en uw hart warm opdat gij recht moogt doen.

Het eenig zekere middel om een vriend te hebben, is een vriend te zijn.

Hij die zijn geweten verliest, heeft niets meer, dat waard is te behouden.

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Tijdelijk Vaarwel.

Eenige dagen geleden ontvingen wij een schrijven van President Joseph W. Mc. Murrin, van het Presidentschap der Europeesche Zending. Zooals wij in ons laatst verschenen nummer vermeld hebben, zijn President Rulon S. Wells en President Joseph W. Mc. Murrin van hunne zendingen eervol ontslagen, op de Algemeene Conferentie in het begin van October j.l. te Salt Lake City gehouden.

Broeder Mc. Murrin verwacht niet meer de gelegenheid te zullen hebben om de Hollandsche Zending een bezoek te brengen, daar Pres. Wells en hij zelf waarschijnlijk in het begin van de maand December naar huis zullen vertrekken. Ouderling Platt D. Lyman, die Broeder R. S. Wells als President van de Europeesche Zending opvolgt, werd Zaterdag 26 November, met zijnen Tweeden Raadgever, Ouderling Henry W. Naisbitt, te Liverpool verwacht; eenige dagen na hunne aankomst, wanneer het nieuwe Presidentschap de zaken van de Europeesche Zending aanvaard heeft, zullen Broeders Wells en Mc. Murrin scheep gaan naar Amerika.

Broeder Mc. Murrin schrijft ons: „Wanneer gij de Broeders in hunne verschillende Conferentiën bezoekt, wilt u hun mijne beste wenschen geven, en ook al de Heiligen voor mij groeten. Mijn hart is vol van zegening voor hen allen, en ik hoop dat de Heer hun kracht zal geven om waarachtig en getrouw te zijn aan de verbonden, welke zij met Hem gemaakt hebben. Ik zal altijd vriendelijke gevoelens voor de menschen van uwe zending hebben, want wanneer ik ook onder hen geweest ben, hebben zij mij met de grootste liefde behandeld; en de vele bewijzen der vriendschap, welke ik ontvangen heb, kunnen door uwen dienstwilligen dienaar niet vergeten worden”.

Pres. Wells en Pres. Mc. Murrin hebben beide eene zending van 29 maanden volbracht, en keeren voldaan en tevreden naar Zion terug. Het spijt ons, dat wij hun bezoek niet meer zullen hebben, vóór zij vertrekken. Doch wij gevoelen hier onze dankbaarheid uit te drukken voor de vele en goede leeringen en raadgevingen, welke wij van tijd tot tijd door hen ontvangen hebben, en onze harten zijn met liefde voor hen vervuld, en wij gevoelen dat wij ook in naam van al de Heiligen en van al de zendelingen Broeders Wells en Mc. Murrin alle voorspoed en zegeningen kunnen wenschen. Wij hopen, dat zij eene goede reis zullen hebben, en dat zij hunne geliefden te huis in Zion in welstand zullen aan-

treffen, en dat de Heere zal voortgaan hen en hunne familiën in ieder opzicht, lichamenlijk, geestelijk en tijdelijk te zegenen. Wij roepen hun een van harte gevoeld vaarwel toe, totdat wij het genoegen mogen hebben, hen in Zion zelven wederom aan te treffen.

De Persoonlijkheid van God.

Door Ouderling FRED. W. CROCKETT.

Wat soort van wezen is God? Op deze vraag is er eene verscheidenheid van antwoorden en meeningen zóó verschillend, dat men huivert bij de gedachte van dezen met elkander te doen overeenstemmen. De een beweert dat Hij slechts een geest is, terwijl een ander zich nog dieper in ongrijpbaarheden werkt en als een gevolg van zijne verklaring de onbestaanbare theorie daarstelt, dat God deelen noch hartstochten heeft; dat Hij geen zelfstandigheid is en overal en nergens is op denzelfden tijd. Dus zien wij de vele tegenstrijdige denkbeelden met betrekking tot de samenstelling en den aard van God. Hier mag de vraag gedaan worden, daar de zaak van het grootste gewicht is voor ons toekomstend geluk, zooals wij door de bovenvermelde verklaringen gezien hebben, hoe kunnen wij ons overtuigen van den waren aard van God en dus de juistheid of onjuistheid beslissen van de bovenvermelde theoriën? Hierop antwoord ik, laat ons naar Zijne getuigen gaan en van hen de noodige inlichtingen verkrijgen.

God schiep den mensch naar Zijn beeld. Dit moet gerekend worden als een indirekt bewijs, dat er tenminste een treffende gelijkvormigheid tusschen God en den mensch bestaat. Wanneer wij den mensch aanschouwen, aanschouwen wij ook de gelijkenis van den Schepper zelf. In het Boek Genesis wordt ons gezegd dat na den grooten zondvloed, toen de mensch vernietigd werd wegens zijne ongehoorzaamheid, de aarde hare natuurlijke schoonheid herkreeg. De profeet Noach, bij wijze van dankbaarheid en waardeering voor de groote goedheid en gunst, welke hij ontvangen had, bouwde een altaar voor den Heere en offerde brandofferen, die zijne dankbaarheid aantoonde. De Heere rook dien liefelijken reuk, die van het altaar opsteeg en zeide in Zijn hart, Ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk als Ik gedaan heb. (Gen. 8 : 21.) Wij zijn gedwongen van dit gedeelte der schriften te besluiten, dat God ten minste een der zintuigen heeft die in het bezit zijn van den mensch, namelijk, de reuk. Deze bewijzen mogen voor sommigen als zwak en onbeduidend zijn, maar hoe kunnen zij uit den weg geruimd worden? Sommigen zullen zonder twijfel beweren, dat het bewijs van het Oude Testament genomen is en dat maakt het krachteloos en ondegelijk, omdat er gezegd wordt, dat Christus de oude schriften aan het kruis genageld heeft. Deze bewijsgrond echter is niet alleen onredelijk, doch ongrijpbaar en onlogisch. Het wegdoen der oude wet door Christus berooft haar

niet van haren goddelijken oorsprong of stelt het feit niet vast, dat het niet het woord van God is. Het Oude Testament is juist zoo goed het woord van God als het Nieuwe. Dezelfde God, die Adam schiep, leeft heden, en eene wet in te stellen door Zijnen eeuwiggeboren Zoon neemt niet eene jota van de goddelijkheid weg van de oude wet. Christus zelf zeide, eer het Nieuwe Testament bestond, „Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van mij getuigen”. (Joh. 5 : 39).

Er staat geschreven, dat Mozes, Nadab, Abihu en zeventig van de oudsten van Israël God zagen en onder Zijne voeten was als een werk van saffiersteenen. (Ex. 24 : 10). Verder lezen wij in hetzelfde boek, dat toen Mozes geëindigd had, met den Heere gemeenschap te hebben op den berg Horeb, werden hem twee tafelen van getuigenis gegeven, welke door den vinger Gods geschreven waren. (Ex. 24 : 12). Mozes zegt ons, dat de Heere met hem sprak van aangezicht tot aangezicht, zooals een man tot zijnen vriend spreekt.

Dus ver hebben wij al ons bevestigend bewijs van de persoonlijkheid van God verkregen uit het Oude Testament. Laat ons nu onze aandacht geven aan het Nieuwe, en wellicht zal het nog bewijzen toevoegen, welke de getuigenis zullen versterken die alreeds voortgebracht is.

Na het gevoel van de hevige zielsfoltering en de hartverscheurende pijnen van het kruis, stierf onze Zaligmaker, werd begraven en stond op uit de dooden. Zij, die met teedere deelneming en met vreeselijke bedroefdheid op de inspireerende gedaante blikten toen zij op het kruis smachtte, en toen de laatste schaduw des levens wegvlood, aanschouwden het met leven bezielde lichaam ook wederom en den verheerlijkten overwinnaar schijnende met onsterfelijk licht. Drie dagen na de kruisiging stond de geliefde Zoon op, en Hij wandelde en had voor vele dagen gemeenschap met Zijne gekozen onderdanen. Zij, aan wie Hij zich na Zijne opstanding openbaarde, waren vervuld met ontzag en verwondering. Zij hadden Zijn leven zien afloopen op den Calvarieberg, maar zij hadden geheel vergeten dat Hij hun bij eene gelegenheid in Galilea zeide, dat Hij den derden dag zoude opstaan. Niettegenstaande stond Hij, die gestorven was, nu vóór hen. Zij stonden in eene houding van vrees, vooronderstellende dat zij eenen geest gezien hadden, en de Meester, die den toestand ten volste begreep, gaf het volgende antwoord: „Ziet Mijne handen en Mijne voeten, want Ik ben het zelf; tast Mij aan, en ziet: want een geest heeft geen vleesch en beenen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.”

Daar dit bewijs onvoldoende was om huane twijfelachtige gemoederen te overtuigen, vroeg Hij hun iets om te eten, en zij gaven Hem een stuk van eenen gebraden visch, en van honigraten, en Hij at het voor hunne oogen” (Luk. 24). Hier was de Zaligmaker — een verzezen wezen — etende vóór Zijne discipelen om hen te overtuigen, dat ofschoon Hij den dood geleden had, Hij nog leefde

met een lichaam van vleesch en beenen. Laat ons het feit niet uit het oog verliezen, dat Hij met ditzelfde lichaam van vleesch en beenen naar den hemel opvoer. Paulus de Apostel verklaart, in zijn schrijven aan de Hebreëen, dat Christus het afschijnsel was van Zijns Vaders heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid. (Heb. 1 : 3).

Als wij het voorgaande in zijnen letterlijken en waren zin nemen, kunnen wij duidelijk zien, dat God is gelijk Chrïstus was na Zijne opstanding, een persoonlijk wezen, met een lichaam van vleesch en beenen.

Als verder bewijs, dat de waarheid toont van het onderwerp onder behandeling, lezen wij van Stéfanus, dat hij, toen hij gesteendigd werd, de hemelen geopend zag en Christus aanschouwde, staande ter rechterhand Gods. (Hand. 7). Wie, vraag ik, kan voor deze nu voortgebrachte massa getuigenis, de persoonlijkheid van God ontkennen? Is eenig mensch zoo ongeloovig en zoo zeer van oordeel beroofd, dat hij geen schoonheid of grootheid ziet in het goddelijke feit, de persoonlijkheid van God? Wie kan na dezen overvloed van onbetwistbare getuigenis, de onlogische theorie verdedigen, dat God slechts een geest is?

In mijne schatting schijnt het, dat geen hart dat vatbaar is voor het ontvangen van goddelijke waarheden, op eenige manier de aanneming en verdediging van de feiten ontwijken kan, waartoe wij gekomen zijn in dit artikel.

Improvement Era.

Luïksche Conferentie.

De half-jaarlijksche Conferentie van de Luïksche Afdeeling der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen werd gehouden op Zondag 20 November 1898.

President A. L. Farrell, de Conferentie-President A. C. Robinson en al de reizende Zendingen der Luïksche Afdeeling, alsook P. Roelofs, President der Rotterdamsche Conferentie en G. J. S. Abels, President der Brusselsche Afdeeling, waren tegenwoordig.

De eerste vergadering werd gehouden te Seraing in het lokaal Rue Léopold 120 en werd om 10.50 uur geopend. Ouderling P. Roelofs was de eerste spreker en voerde het woord in de Duitsche taal. Hij besprak de noodzakelijkheid van openbaring en toonde aan, op welke wijze wij dezelve kunnen ontvangen. Ouderling G. J. S. Abels, die den overigen tijd gebruikte, bewees hoe de macht van God door Zijn Priesterschap op deze aarde uitgeoefend wordt. Hij sprak in het Hollandsch.

Des namiddags om 2.30 werd er in dezelfde zaal eene Fransche vergadering gehouden. Ouderlingen Abels en van de Graaf bedienden het Heilig Avondmaal, nadat laatstgenoemde eenige woorden over deze instelling gesproken had. Daarna stelde Ouderling P. Roelofs de algemeene autoriteiten der Kerk en het Priesterschap der Europeesche Zending aan de menigte voor, alsmede

A. L. Farrell, als President der Nederlandsche en Belgische Zending, A. C. Robinson als President en M. L. Lee, A. van de Graaff en J. Springer als reizende Zendelingen van de Luiksche Conferentie; en ook het Presidentschap der vertakking Seraing, die allen in hunne roepingen erkend werden. Verder las hij het volgende statistiek-verslag dezer Afdeeling voor en de werkzaamheden die in de laatste vier maanden verricht waren: Aantal districten 2; Zendelingen: Zeventigers van Zion, 2; Ouderlingen, 2; lokaal Priesterschap: Ouderlingen, 3; Priesters 2; Leeraars, 2; leden 51; totaal van het lokaal Priesterschap en de leden 60; kinderen onder acht jaar oud, 19; totaal aantal zielen (uitgenomen de Zendelingen van Zion) 79; aantal personen opgetrokken, 3; aangekomen van andere afdeelingen, 1; Huizen bezocht met het eerste traktaatje, 368; bij uitnooding, 129; aantal traktaten verspreid, 685; boeken verspreid, 40; Evangeliegesprekken met vreemdelingen, 246; gehouden vergaderingen, 156; personen gedoopt, 6. Broeder Roelofs gebruikte vervolgens eenigen tijd, waarin hij duidelijk uitlegde, dat er slechts één Evangelie Gods kan bestaan en wees tevens op den vooruitgang der Kerk. Daarna gaf Ouderling G. J. S. Abels nog eenige raadgevingen tot de menigte en moedigde haar aan, den wil des Heeren te doen.

De avondvergadering had te Luik plaats in het gewone lokaal Quai de l'Ourthe No. 9, in de Fransche taal en begon om 7.30 uur. Ouderlingen Roelofs en Van de Graaf bedienden het Avondmaal, waarover eerstgenoemde eenige woorden sprak. Ouderling A. C. Robinson besprak vervolgens de grondbeginselen van het Evangelie en de zegeningen die op gehoorzaamheid aan Gods geboden volgen. Ouderling A. van de Graaff behandelde daarna de gemeenschap van God met de menschen door openbaring zoowel in vroegere tijden als in deze eeuw. President Alf. L. Farrell gebruikte nu den overigen tijd en wees op de onmogelijkheid om met goed gevolg tegen het Evangelie van Jezus Christus te strijden, maakte de menigte met hare verantwoordelijkheid tegen over God bekend en sprak vervolgens nog eenige woorden van raad en opbouw tot de Heiligen.

Deze vergaderingen waren voor velen eene bron van geestelijk genot en werden door een goed aantal vreemdelingen en vrienden bezocht.

's Maandags morgens werd er eene priestervergadering gehouden voor de Zendelingen, waarin zij de noodige raadgevingen en veel aanmoediging ontvingen.

A. VAN DE GRAAFF, *Secr.*

Koning Menelik van Abbessinië is voornemens in 1900 een bezoek aan Jeruzalem te brengen en het graf van Salomo te bezoeken, die 3000 jaar geleden zijn over-over-grootmoeder, de Koningin van Seba, zoo gastvrij heeft ontvangen. Volgens de overlevering in Abbessinië heette deze Koningin Rilkis en stamt Menelik van haar af in het 97e geslacht.

De N. Sprok.

Lang leve de Profeet.

„De Koning is dood — lang leve de Koning!”

„De Profeet is dood — lang leve de Profeet!”

De eerste van deze twee uitroepingen is de kreet en het antwoord dat door het land gaat, wanneer een Britsch monarch sterft.

De koning is dood!” en het antwoord dat onmiddellijk volgt, „Lang leve de koning!” is om verzekering te geven, dat de opvolgende regeerder zijne plaats ingenomen heeft, dat de opvolging onmiddellijk, dadelijk is, en dat Engeland voor geen oogenblik zonder eenen constitutioneelen regeerder is.

Degenen die ten gunste zijn van de monarchale regeeringsvorm, denken, dat dit een uitstekende trek van de Britsche grondwet is, deze onmiddellijke opvolging van de koningen der natie. Het geeft geen gelegenheid aan overweldigers om den troon in beslag te nemen, en laat geen tusschenregeering toe, in welke partijen en aanmatigers kunnen opstaan. Geen twijfel bestaat in het gemoed van de onderdanen aangaande de opvolging. Het is alles van te voren ingericht, bestuurd door eene wel-ingestelde wet, die door de onderdanen zoo goed verstaan wordt als door de regeerders, en de natie glijdt van het eene bestuur in het andere zonder wrijving, zonder stil te houden, en ongetwijfeld is dit een der beste van de weinige dingen, die gezegd kunnen worden ten gunste van monarchale regeeringen. Maar waarom gezegd: „De Profeet is dood — lang leve de Profeet?”

Omdat de opvolging in het profetische ambt en presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen juist zoo onmiddellijk, juist zoo wel verzekerd is als in het Koninkrijk van Groot-Brittannië het geval is. De Profeet is dood; maar de Kerk is geen oogenblik zonder eenen profeet; want zoodra de Profeet en President zijn vertrek neemt, valt zijn mantel op de schouders van zijnen opvolger. Er is geen enkel oogenblik, wanneer de Kerk geregeld georganiseerd is, dat de Heere het kanaal van autoriteit niet open heeft, door hetwelk Hij Zijnen wil aan het godsdienstige lichaam mededeelt.

In de Kerk heeft de Heere voorzien, dat „van het Melchizedeksche Priesterschap, drie presideerende Hoogepriesters, gekozen door het lichaam, aangesteld en verordineerd voor dat ambt, en ondersteund door het vertrouwen, het geloof en de geboden van de Kerk, eenen raad vormen van het Presidentschap der Kerk.”

En na hen, „De Twaalf Raadgevers zijn geroepen om Twaalf Apostelen te zijn, of bijzondere getuigen te zijn van den naam van Christus in de geheele wereld.**** En zij vormen eenen raad, in autoriteit gelijk met de drie te voren genoemde Presidenten.”

En dan wederom: „De zeventigers zijn ook geroepen om het Evangelie te prediken, en om bijzondere getuigen te zijn voor de Heidenen en de geheele wereld.**** En zij vormen eenen raad, die gelijk is in autoriteit met genoemde Twaalf Bijzondere Getuigen of Apostelen.”

Daar de autoriteit en macht van de Twaalf Apostelen gelijk is aan de autoriteit en macht van het Eerste Presidentschap, moet het volgen dat iets, wat het Eerste Presidentschap gedaan konde hebben toen het bestond, kan gedaan worden door den Raad der Twaalf Apostelen; en bijgevolg kunnen zij over de Kerk presideeren; en daar het oudste lid van dien Raad altijd President is, volgt het dat zoolang als de Raad der Twaalven werkzaam is als het Presidentschap van de Kerk, hij aan het hoofd staat en Gods woordvoerder is voor de Kerk, en door hem zal de wil en raad van God aan het volk medegedeeld worden, want hij is de Profeet en Ziener en Openbaarder voor de Kerk en wanneer het Eerste Presidentschap hersteld moet worden, zal het door hem zijn, dat de wil des Heeren bekend gemaakt wordt, en Gods Profeet en woordvoerder en President van de Kerk gekozen wordt.

Deze prachtige inrichting, nu zoo wel bekend in Israël, voorziet tegen alle verwarring; bewaart de Heiligen voor alle gevaar om verleid te worden; geeft geen gelegenheid voor aumatigers; geen oorzaak voor verdeeldheid; geen stoornis van de rust der Kerk; en terzelfder tijd maakt het de opvolging van onze Profeten oogenblikkelijk.

Hierdoor komt het, dat President Lorenzo Snow, tot de vreugde van al de Heiligen, gekozen door de Apostelen op hunne bijzondere vergadering den 13den September om de President van de Kerk te zijn, en in die positie ondersteund door de Heiligen in de Algemeene Conferentie van de Kerk op den 9den October, in zijne positie trad zonder verwarring, zonder spanning, zonder eenen twijfel aangaande de wettelijkheid van zijne opvolging, en rondom hem scharen zich de Heiligen met hunne harten vol liefde en vertrouwen en kennis, dat hij de Profeet van den levenden God is. En terwijl wij met een zoet leedwezen het heengaan herinneren van wijlen den geliefden President Wilford Woodruff, keeren wij tot zijnen opvolger en zeggen met onuitsprekelijke vreugde: „Lang leve de Profeet!”

Impr. Era.

Aangekomen.

Ouderling Platt D. Lyman, van Bluff, Utah, en Ouderling Henry W. Naisbitt, van Salt-Lake-City, zijn den 27sten November welbehouden te Liverpool aangekomen. Broeder Lyman is gekomen met de roeping om over de Europeesche Zending te presideeren, met Broeder Naisbitt als zijnen Tweeden Raadgever. Ouderling James L. Mc. Murrin, die geroepen is als Eerste Raadgever van President Lyman, zal later aankomen.

Wanneer ook iemand tot mij komt met minachtende opmerkingen aangaande mijnen naasten, denk ik bij mij zelf, Neem u in acht voor den lasteraar, want hij moge uw naam en faam even zoo goedkoop verkoopen als die van uwen buurman.

Wm. J. Snow.

Een nieuwe Ring is georganiseerd geworden onder den naam van Pocatello Ring van Zion. Dit is de veertigste Ring in Zion georganiseerd.

Aan onze Lezers.

Daar het einde van het jaar nabij is, nemen wij de vrijheid om diegenen onzer geachte lezers, die achterstallige schuld hebben voor het ontvangen van de *Ster*, vriendelijk te verzoeken, het geld vóór het einde van het jaar in te betalen, zoodat onze rekeningen zooveel mogelijk in orde mogen zijn, vóór wij de boeken voor het nieuwe jaar wederom openen.

Verder hebben wij nog een beleefd verzoek aan onze geachte intekenaren te richten. Mochten er onder hen sommigen zijn, die nog in het bezit zijn van nummers van de *Ster* van 1896 en van 1897, welke zij niet wenschen te laten inbinden, of voor welke zij in het geheel geen gebruik hebben, en indien zij niet liever hebben die nummers te behouden, zou het ons hoogst aangenaam zijn en zouden wij dankbaar zijn, dezelve te mogen ontvangen, daar wij gansch ontbloot zijn van nummers van het jaar 1896, en wij ook geen nummers van 1897 ter beschikking meer hebben.

Gelden voor de *Ster* en gevraagde nummers kunnen aan de verschillende Conferentië-presidenten afgegeven worden, die ze dan aan ons zullen verder bezorgen.

Wij bevelen de *Ster* ter lezing aan, daar wij zullen trachten en geen moeite zullen sparen om het beste materiaal te vergaderen en het om te werken, om het voor de *Ster* geschikt en gewenscht te maken; zoodat de *Ster* steeds een tijdschrift moge zijn, dat op het gebied van geestelijke en morale, tijdelijke en eeuwige ontwikkeling van onmisbare waarde zal zijn; terwijl er naar gestreefd zal worden, dat een redelijk deel van voor onze lezers belangrijk nieuws met betrekking op den vooruitgang van het werk des Heeren, in de *Ster* zal te vinden zijn, alsook andere artikelen, welke nuttige inlichting, kennis of afwisseling bevatten. Wij verzoeken onze geachte lezers alzoo, de *Ster* aan hunne vrienden aan te bevelen, als een tijdschrift waardoor zij licht en onderwijs in de waarheid kunnen bekomen; op deze wijze zullen velen aan de verspreiding van het Evangelie kunnen medewerken, ook door middel van — *de Ster*.

DE REDACTIE.

I N H O U D:

Redevoering	Blz. 353	De Persoonlijkheid van God	Blz. 362
Twee Zions	" 359	Julksche Conferentie	" 364
Notitie van Conferentie	" 360	Lang leve de Profect	" 366
Ontslag en Benoemingen	" 360	Aangekomen	" 367
Tijdelijk Vaarwel	" 361	Aan onze Lezers	" 368

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.